

Вістка з чужини

Микола Устиянович

Земле нещасна! Де суть твої діти?
Чи джума стяла? Чи їх лють пожерла?
Чи страшна повідь край моря заверла?..
Де сини твої? Де суть твої цвіти?

Летів орел з чужиноньки
Та й став повідати
За кервавi долиноньки,
За спалені хати;

Та за кості біленькії,
Випрані дощами,
За могили високії,
Сипані руками;

Та за думи сумненькії,
Вержені в облоки,
Та за жалі гіренькії,
Сльозаві потоки.

Та за шаблі щербавії,
Поломану зброю,
Та за душі блукавії
Без миру, покою.

Летів орел воздухами,
Став розповідати;
Зашумів Дністр берегами
Та й яв ся питати:

"А чиї ж то кровці плили
Тими долинами?
Та чиї ж то кості мили
Вітроньки дощами?" -

"Ой плила там кровця тепла
Не з єдного краю,

Лиш найбільше зіклась, скрепла
З-над Дністра, Дунаю.

Бо там серце, мов сталь в гарті,
За боязнь не знає;
Як на учті, як при кварти,
З ворогом гуляє". -

"А чий ж то руки звели
Могили широкі?
Та чий то сльози сплили
В потоки глибокі?" -

"Не єдна там жменя верла
На очі землиці,
І не єдна щира перла
Упала з зріниці.

Але сльози тогди в світі
Линули, мов ріки,
Як Дністра, Дунаю діти
Прощались навіки.

Єдна мати їх плекала,
Єдна судьба біла,
Єдна любов їх в'язала,
Єдна смерть злучила". -

"А чий ж то щербавії
Шабельки та зброя?
Чому душі блукавії
Шукають покоя?" -

"Не з єдного там Дунаю
Поламана зброя,
Лиш душечки з Дністра краю
Шукають покоя.

Бо там хлопці, там молодці
За свободу впали,
А дівчата, чорнобровці,

Дома полишали.

Плаче дівча, плаче мати,
З жалю не втихає,
Же й свободи не видати,
Й милий не вертає".